

Lukkende i Henhold til „Sjllandspostens“ Artikel — der angives slet ikke nogenstomhelst anden Grund — at denne Sag bliver gjort til Gjenstand for Undersøgelse, og at der bliver afholdt Forhør, og de Herrere maa ikke tro, at disse Forhør ere indskrænkede til ganske Lidt, at der blot har været Tale om at afhøre et Par af de nærmeste Vidner, man kunde faae fat paa. Nei, først findes der Rapport fra to Betjente, der vare tilstede. Dernæst er der afholdt Forhør over en Forpagter i Nærheden af Aalborg, dernæst over en anden Mand i Nærheden af Aalborg og over en Møller i Nærheden af Mønderås. Alle disse Folk ere blevne forhørte med det høist interessante Resultat, at ikke en Gæst af dem har hørt noget Saa-dant. Saa gaar man til Sjælland og Fyen og forhører videre. Man har saaledes forhørt en Mand i Flakkebjergherred, i Voer og Nimb Herreder, derpaa i Nordre Birks Politiret. Fremdeles har man høvt tre Betjente for i Kjøbenhavn, og desuden samtlige de Betjente, der have været i Aalborg i Anledning af Landmandsforsamlingen; Allesammen have de været i Forhør. Saa have de været nede i Hobro og forhørt en Proprietær Sørensen, i Aarhus og forhørt Redaktøren ved „Aarhus Folkeblad“, men ikke Redaktøren af „Sjllandsposten.“ Det er den Gæst, man ikke har forhørt. Det er ganske mærkeligt; endelig har man forhørt en Mand i Antvorskov Birk. Efter at alle disse Forsøg vare mislykkede, for jeg skal med det Samme meddele, at i samtlige disse Forhør er det konstateret, at ikke en Gæst har hørt det paaklagte Udtryk; Mange have hørt, at der blev raabt „Med med Estrup“, men ikke En har enten hørt eller set Hr. Dam gjøre noget Saa-dant, — saa er det sidste Haab en Angivelse fra en af dem, man har forhørt, thi samtlige de, der mødte i Forhør, bleve fra vedkommende Forhørsdommers Side opfordrede til at opgive de Personer, som de mulig kunde tænke sig vidste Noget om Sagen. Det gaar altsaa i geometrisk Progression videre, og det er høist mærkværdigt, at man nogenstunde er blevet færdig. Et af disse indkaldte Vidner siger, at han ganske vist ikke har hørt Noget, men da han kom ind i Fisterindstillingen, var der en stor svær Mand, som overfaldt en anden Mand, som havde raabt Noget imod Ministeriet, og spyttede paa ham, og da han saa havde spurgt, hvem det var, blev det sagt, det var en Lands-thingsmand Dam. Den Mand, som overfaldt ham, havde nemlig sagt, at han var ingen dansk Mand og ingen Landsmand, det kunde godt være, han havde sagt Lands-thingsmand, og det kunde ogsaa nok være,

det var Lands-thingsmand Dam. Paa dette Spor gif nu Politiet videre; det var det sidste Haab; det skulde nu allerførst undersøges, hvor man skulde finde denne svære Mand. Det opgaves, at han hed Peterfen, var Sadelmager og boede i Aarhus. Die-bliffelig gaar der en Rekvifition til Aarhus; alle Sadelmagere ved Navn Peterfen skulde trækkes frem; der findes imidlertid kun en. Han viser sig at være en mager Mand og ikke svær; det skrænker dem ikke; de tænke, at han mulig kan være bleven mager i Mellemtiden. Altsaa, han stævnes til Forhør og spørges, hvad han har gjort, om han har spyttet paa denne Lands-thingsmand. Det viser sig da, at vedkommende Sadelmager, som skal være den eneste, det sidste Vidne, slet ikke har været i Aalborg. Og saa følger man Sagen videre. Saa viser det sig, at Lands-thingsmand Dam paa den Tid, da denne Mand blev spyttet paa, ikke mere var ved Landmandsforamlingen; han var gaaet sin Vej, længe forinden det hele Overfald havde fundet Sted. Resultatet af Forhørene var altsaa, at hverken Lands-thingsmand Dam eller den paagældende Peterfen har været i Aalborg, ialtsald ikke paa den omhandlede Tid. Efter dette tror jeg nok, man tabte Lyften til at gaa videre. Det sidste Forhør er dog endnu blevet holdt over en Mand her nede paa Sjælland, som man indtrængende har opfordret til at meddele, om han ikke kunde sige Noget om, at der var blevet raabt: „Med med Kongen!“ og han oplyser, at han ikke veed Andet end, hvad han havde hørt sige ved et Rygte, som gif ud paa, at Landmandsforamlingens Præsident havde sagt Noget om, at der var blevet raabt, og skjøndt de gjentagende opfordre ham til at tænke nøiere over den Ting, ender det dog med, at han fastholder det, og Resultatet bliver da det, at de ingen Begne kunne komme, da han heller ikke veed Noget. Altsaa, dermed slutte disse overordentlig interessante Forhør, der have strakt sig over hele Landet. Ved disse Forhør er der aldeles ikke kommet det Allerringeste frem, der er ikke en Gæst, der nogenstunde har hørt Noget derom, og altsaa viser det sig til Slutning, at Regjeringen i denne Sag er gaaet et Blads Grinde, der har tilladt sig at sigte en Mand, der i Forveien i et andet Blad offentlig har erklæret, at det ikke var sandt, for en Forbrudelse, som han selv med Navns Underskrift fralægger sig, altsaa en bitterlig Mand-hed og en meget grov Forbrudelse; paa dette Blads fælske og uvederhæftige Angivelse er det, at Regjeringen bringer dette Apparat i Stand, at holde Forhør hele Landet over, for paa alle mulige Maader og ved alle mu-